

ΕΣΤΙΑ

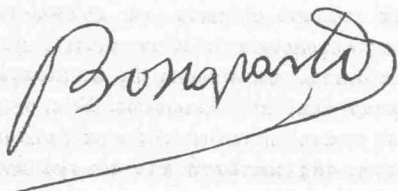
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους· καὶ εἶνε ἰτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Ἰταδίου, 6.

19 Νοεμβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΤΗΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΒΟΝ ΑΠΑΡΤΟΥ



Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή ἐλήφθη ἐξ ἑγγράφου, οὗ τὸ πρωτότυπον εὑρίσκεται ἐν τῷ Ἀρχειοφυλακείῳ τῆς Κερκύρας, ἐκοινοποιήθη δ' ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Τ. Βούλγαρη. Ὁ λόγος ἡμῶν φίλος ἀποστέλλων ἀντίγραφον τοῦ ἀνωτέρου ἑγγράφου συνώδευσεν αὐτὸ διὰ τῆς ἐπομένης ἐπιστολῆς: «Ἐσωκλείω εἰς τὴν παρῶσάν μου ἐξ ἐντύπου τριγλώσσου ἐκδόσεως γαλλιστί, ἑλληνιστί καὶ ἰταλιστί, ἐν Κερκύρᾳ γενόμενης, τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ κείμενον ἑγγράφον τοῦ τότε τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Ἀρχιστρατήγου Βοναπάρτου πρὸς τὸν ἐν Κερκύρᾳ ἐπίτροπον τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ἀναγγέλλοντος τὴν ἄλωσιν τῆς Μελίτης καὶ τὴν κατάλυσιν τοῦ Τάγματος τῶν Ἰπποτῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Ἱεροσολύμων, παραγγέλλοντος δὲ νὰ διαδοθῇ ἡ εἰδησις εἰς τοὺς Ἕλληνας τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν. Τὸ ἑγγράφον τοῦτο εἶνε μὲν ἑνδιαφέρον ὡς μαρτυροῦν ὅτι ὁ τότε μέγιστος τῆς Γαλλίας ἀνὴρ ἐν τοῖς σχεδίοις αὐτοῦ εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου διὰ τὴν βύθμισιν τῆς Ἀνατολῆς, εἶνε δὲ καὶ περιεργον διὰ τὸ ἰδιότροπον τῆς μεταφράσεως, μάλιστα λέξεων τινων, οἷον τὸ πολιτομερίδιον δηλοῦν τὸ département καὶ τὸ μέλος τῆς τῶν Γένους συστηματικῆς συνάξεως (membre de l'Institut National). Τὸ πρωτότυπον ἑγγράφον, φέρον ἀυτόγραφον τὴν ὑπογραφήν τοῦ Βοναπάρτου, σώζεται ἐν τῷ Ἀρχειοφυλακείῳ τῆς Κερκύρας.»
Σ. τ. Δ.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ ÉGALITÉ

Quartier Général de Malthe, le 26 Prairial an 6 de la République, une et indivisible.

BONAPARTE

Membre de l'Institut National
Général en chef

Au Commissaire du Gouvernement près le
Département de Corcyre.

Je vous prévien, citoyen, que le pavillon de la République flotte sur tous les forts de Malthe et que l'Ordre de S' Jean de Jérusalem est détruit.

Je vous instruirai incessamment de la direction que prendra l'armée.

Faites connaître aux habitants de votre département ce que nous faisons dans le moment, et ils en tireront tout l'avantage.

N'oubliez aussi aucun des moyens de le

faire connaître à tous les Grecs de la Morée et des autres pays.

Salut

BONAPARTE.

[Μετάφρασις]

ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΓΑΛΛΙΚΗ

Ἐλευθερία

Ἰσότης

Ἀπὸ τοῦ Γενικὸν Κουαρτιέρ τῆς Μελίτης ταῖς 26 Γεωπῶνου, χρόνος 6 τῆς Γαλλικῆς Πολιτείας, μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου.

ΜΠΟΝΑΠΑΡΤΕΣ

Μέλος τῆς τοῦ Γένους Συστηματικῆς Συνάξεως Ἀρχιστρατήγος

Πρὸς τὸν Ἐπιτροπέοντα τῆς Διοικήσεως εἰς τὸ τῆς Κερκύρας Πολιτομερίδιον.

Σοῦ φανερώνω, ὦ πολίτα, ὅτι ἡ τῆς Πολιτοκρατίας σημαία ἀεροκινεῖται ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ τείχη τῆς Μελίτης καὶ ὅτι τὸ Τάγμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Ἱεροσολύμων ἐξωλοθρεύθη. Θέλει σοῦ κάμω γνωστὸν ταχύτατα ποῖον δρόμον θέλει κρατήσῃ ὁ στόλος.

Κάμε γνωστὸν τῶν κατοίκων τοῦ Πολιτομεριδίου σου, τὸ ὅσον ἕως ἡδὴ ἐκατορθώσαμεν· αὐτοὶ θέλει ἀξιοθῶν ὄλων τῶν εὐτυχιῶν.

Μὴν ἀμελήσης παρομοίως κάθε τρόπον νὰ δώσης περὶ τούτου εἰδησιν ὄλων τῶν Ἑλλήνων τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἄλλων πόλεων. Ὑγεία καὶ ἀδελφότης.

ΜΠΟΝΑΠΑΡΤΕΣ.

[Ἀπὸ τὴν τοῦ Γένους τυπογραφίαν.]

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέχεια· ἰδί σελ. 721.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ΄

Ὅποια ἐντύπωσιν προξενεῖ εἰς τοὺς ἐπισκεψθέντας αὐτὸν ὁ Ὀλιβερ.

Ἀρ' οὗ διεβεβαίωσεν ἐπανειλημμένως τὰς κυρίας ὅτι οὐ μόνον πληρυστάτην εἶχον ἀσφάλειαν, ἀλλ' ὅτι καὶ μεγάλως θὰ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κακούργου ἐκείνου, ὁ ἰατρὸς ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς νεάνιδος, προσήνεγκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κυρίαν Μαιυλάη καὶ ὠδήγησεν αὐτὰς μετὰ πολλῆς εὐγενείας εἰς τὸν ἄνω ὄροφον.

«Τώρα, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἡρέμα περιστρέφω ἐν τῷ κλειθρῷ τὴν κλεῖδα, θά μοι εἴπητε τὴν γνώμην σας. Ἄν καὶ πρὸ πολλοῦ δὲν ἔκοψε τὰ γένειά του, ἡ ὕψις του ὅμως δὲν εἶναι διὰ τοῦτο καὶ τρομερὰ. Περιμεινάτε. . . ἄφετέ με νὰ ἴδω, ἂν ἡμπορήτε νὰ εἰσέλθητε.»

Ὁ ἰατρός εἰσήλθε πρῶτος, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ ἔνευσεν εἰς τὰς κυρίας νὰ προχωρήσωσιν· ἀκολούθως, κλείσας τὴν θύραν, ἀπέσυρεν ἠσύχως τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης. Ἐπὶ τῆς κλίνης ὄμως ἐκείνης, ἀντὶ κακούργου φόβου καὶ τρομεροῦ, ὡς ἀνέμενον νὰ ἴδωσιν, εἶδον κείμενον δυστυχῆς παιδίον, πάσχον καὶ ἐξησθενωμένον, βαθέως δὲ ὑπνώτων. Ὁ πληγωμένος βραχίων αὐτοῦ ἐπιδηδεμένος ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν, ἣν κατὰ μέγα μέρος ἀπέκρυπτεν ἡ μακρὰ καὶ βοστρυχώδης κόμη του.

Ὁ ἀγαθὸς ἰατρός, κρατῶν τὸ παραπέτασμα, ἔμεινεν ἐπὶ ἐν περιπού λεπτὸν παρατηρῶν ἐν σιγῇ τὸν δυστυχῆ πληγωμένον. Ἐν ᾧ δ' οὗτος ἐθεώρει αὐτὸν, ἡ νεῆνις παρεσέδουσε πλησίον αὐτοῦ, ἐκάθησεν εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀλιβερ ἀποχωρίσασα τὴν κόμην ἀπὸ τοῦ μετώπου· εἶτα ἔκλινε πρὸ αὐτοῦ, καὶ θερμὰ δάκρυα κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ παιδίου.

Τοῦτο ἐρρίγησε καὶ ἐμειδίασε καθ' ὑπνους, ὥσει τὰ δείγματα ταῦτα ἐλεύσεως καὶ συμπαθείας τὸ ἔκαμνον νὰ ὄνειρευθῆται ἀγάπην καὶ στοργὴν, ἀγνωστα αὐτῷ ἔτι παρομοίως ὡς οἱ ἤχοι ἀρμονικῆς μουσικῆς, ὁ ψίθυρος τοῦ ὕδατος ἐν τῇ σιγῇ τῶν δασῶν, τὸ ἄρωμα ἄνθους, ἡ καὶ αὐτὸ τὸ ἄκουσμα λέξεως οἰκείας ἡμῖν, ἀνακαλοῦσιν ἔστιν ὅτε εἰς τὴν ἡμετέραν φαντασίαν ἀρίστον ἀνάμνησιν γεγονότων ἀνυπάρκτων τοῦ βίου μας· ἀνάμνησιν ὡς πνοὴν ἀνέμου διασκεδαννυμένην, ἣτις ὄμως φαίνεται συνδεομένη πρὸς ἐποχὴν τοῦ βίου εὐδαιμονεστέραν καὶ παρελθούσαν πρὸ χρόνου μακροῦ, διότι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἀδυνατεῖ νὰ ἀνακαλέσῃ καὶ αὖτις τὴν ἀνάμνησιν ταύτην ἢ ἐπακριβῶς νὰ τὴν ὀρίσῃ.

«Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω αὐτὸ! ἀνεφώνησεν ἡ πρεσβυτίς. Εἶναι ἀδύνατον αὐτὸ τὸ δυστυχῆς παιδίον νὰ ἦτο συνεργὸν τῶν κακούργων.

— Ἡ κακία, εἶπεν ὁ ἰατρός στενάξας καὶ ἀφείξεν νὰ καταπέσῃ τὸ παραπέτασμα, ἡ κακία ἐκλέγει πολλὰ καὶ καὶ ναοὺς ὡς κατοικίαν αὐτῆς· τίς οἶδεν τί ἄρα κρύπτεται ὑπὸ τὸ ἐπαγωγὸν τοῦτο ἐξωτερικόν;

— Ἄλλ' εἶναι τόσῳ μικρὸς τὴν ἡλικίαν! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ Ῥόζα.

— Ἀγαπητὴ μίς, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός σείων θλιβερώς τὴν κεφαλὴν, ἡ κακία δμοιάζει τὸν θάνατον. Δὲν περιορίζεται εἰς τὸ γῆρας μόνον καὶ τὴν παρακμὴν· συχνότατα ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος εἰσὶ τὰ κατ' ἐξοχὴν προτιμώμενα θύματα τῆς.

— ὦ, σὲρ, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! εἶπεν ἡ Ῥόζα. Εἰμπορεῖτέ ποτε νὰ πιστεύσητε ὅτι τὸ τρυφερὸν αὐτὸ πλάσμα θὰ ἦτο συνέταιρος ἐκουσίως κακούργων;

Ὁ ἰατρός ὕψωσε τοὺς ὤμους, δεικνύων οὕτως

ὅτι οὐδαμῶς ἐθεώρει ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα· εἶτα παρετήρησεν ὅτι ἡ δμοιλία ἠδύνατο νὰ ταραξῇ τὸν ὕπνον τοῦ πληγωμένου, καὶ ὠδήγησεν αὐτὰς εἰς τι παρακείμενον δαμάτιον.

«Ἄλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι ἔνοχος, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Ῥόζα, ἀναλογίσθητε πῶς μικρὸς εἶναι· ἀναλογίσθητε ὅτι οὐδέποτε ἴσως ἐγνώρισεν τί ἐστὶ μητρικὴ στοργή, οὐδὲ τί θὰ εἴπῃ πατρικὴ οἰκία· ὅτι τὰ κακοπαθήματα, οἱ δαρμοὶ, ἡ πείνα θὰ παρέσυραν ἴσως αὐτὸν νὰ συνεταιρισθῇ μετ' ἀνθρώπων, οἵτινες θὰ τον ἐξηνάγκασαν νὰ γίνῃ ἐγκληματίας. Θεῖα μου, ἀγαθὴ μου θεῖα, σᾶς καθικετεύω, συλλογίσθητε ὅλα αὐτὰ προτοῦ ἀφίστητε νὰ φυλακίσωσι τὸ δυστυχῆς πληγωμένον παιδίον, διότι ἡ φυλάκισις ἐν οἰαδήποτε περιπτώσει θὰ καταστρέψῃ ἐν αὐτῷ πᾶσαν ἐλπίδα βελτιώσεως. Σεῖς, ἣτις τόσον μὲ ἀγαπάτε· ἣτις διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς στοργῆς σας κατεστήσατε εἰς ἐμὲ ἀνεπαίσθητον τὴν ὄρφανίαν μου, διὰ τὴν ὁποίαν ὄμως πόσα δὲν θὰ ἐπάσχον, ἐὰν εὐρισκόμην ἐγκαταλειμμένη καὶ ἀπροστάτετος ὡς τὸ πτωχὸν αὐτὸ παιδίον, ὦ! σᾶς ἐξορκίζω, εὐσπλαγχνίσθητέ το, ἐν ὅσῳ ἀκόμη εἶναι καιρὸς.»

Ἐλεγε καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἔρρεον κρουνήδον.

«Ἀγαπητόν μοι τέκνον! εἶπεν ἡ πρεσβυτίς θλιβούσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὴν νεάνίδα, πιστεύεις σὺ ὅτι θέλω καὶ μία θριζ τῆς κεφαλῆς σου νὰ πέσῃ;

— ὦ, ὄχι, ὄχι, ἀγαπητὴ θεῖα· σεῖς οὔτε θέλετε, οὔτε ἠμπορεῖτε νὰ κάμῃτε τοιοῦτόν τι, ἀπεκρίνατο ἡ Ῥόζα μετὰ ζωηρότητος.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ κυρία Μαιυλάνη διὰ φωνῆς συγκεκνημένης· αἱ ἡμέραι μου πλησιάζουσιν εἰς τὸ τέλος τῶν· καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ φανῇ πρὸς με εὐσπλαγχνος, ὡς ἐφάνην καὶ ἐγὼ εἰς ἄλλους. Τί ἠμπορῶ νὰ κάμω διὰ νὰ σώσω αὐτὸ τὸ παιδίον, σέρ;

— Ἀφετέ με νὰ σκεθῶ, κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρός· ἀφετέ με νὰ σκεθῶ.»

Καὶ ὁ κύριος Λόσμπεν ἐβηματίσεν κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος ἐν τῷ δωματίῳ, ἰστάμενος ἐνίοτε καὶ συσπῶν τὰς ὀφρῦς. Ἀφ' οὗ δὲ πολλάκις ἀνεφώνησε, «Τὸ εὐρὸν, κυρία, ναί!» καὶ εἶτα, «Ἄ, ὄχι! δὲν εἶν' αὐτό!» καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βηματίζῃ καὶ νὰ συσπᾷ τὰς ὀφρῦς, ἐστάθη τέλος ὀριστικῶς πλέον, καὶ εἶπε τὰ ἐξῆς·

«Φρονῶ ὅτι ἂν μοι χορηγήσητε ἀπεριόριστον ἐξουσίαν νὰ καταφοβίσω ὡς κρῖνον καλὸν τὸν Τζάιλς καὶ τὸ μέγα ἐκεῖνο παιδάριον τὸν Μπρίττλς, θὰ κατορθώσω νὰ φέρω εἰς αἴσιον πέρας τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Τζάιλς εἶναι γέρον θεράπων καὶ ἀφοσιωμένος, τὸ εἰςεύρω· ἀλλὰ δύνασθε διὰ μυρίων τρόπων νάντισταθμίσητε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀνάμυστον συμπεριφορὰν μου, καὶ νὰ τον ἀν-

ταμείψητε διὰ τὴν εὐθυβολίαν του. Δὲν ἀντιτεί-
νετε εἰς τοῦτο ;

— Ἐὰν δὲν ὑπάρχη ἄλλο τι μέσον πρὸς σω-
τηρίαν τοῦ παιδίου, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Μαιου-
λάη, οὐδὲν ἔχω νάντιτεῖνω.

— Οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει, εἶπεν ὁ ἰατρός· ἐγὼ
τοῦλάχιστον οὐδὲν εὐρίσκω, πιστεύσατέ με.

— Ἡ θεία μου σὰς παρέχει πλήρη ἐξουσίαν,
εἶπεν ἡ Ῥόζα, καὶ ἰλαρὸν μειδιάμα ἐφαίδρυνε τὸ
δακρὸύβρεκτον πρόσωπόν της. Ἀλλὰ σὰς παρα-
καλῶ, μὴ κακομεταχειρισθῆτε τοὺς δυστυχεῖς
ἐκείνους ἀνθρώπους, εἰμὴ μόνον ἐν ἀπολύτῳ ἀ-
νάγκῃ.

— Φαίνεσθε ὡς νὰ πιστεύετε, ὑπολαβὼν εἶ-
πεν ὁ ἰατρός, ὅτι ὅλοι ἐδῶ σήμερον ἐξαίρεσις ὑ-
μῶν, ἔχουσι μεγάλην ὄρεξιν νὰ ἐπιδείξωσι σκλη-
ρότητα. Εὐχομαι μόνον καὶ ὅταν παρουσιασθῇ
νεανίας ἀντάξιός ὑμῶν, καὶ ἐπικαλέσῃται τὴν εὐ-
σπλαγχνίαν σας, νὰ δεῖξετε τὰ αὐτὰ αἰσθήματα.
Λυποῦμαι ὅμως ὅτι δὲν εἶμαι νεανίσκος διὰ νὰ
ἐπωφεληθῶ ἐκ τοιαύτης καταλληλοτάτης εὐκαι-
ρίας, ἢ τοῦλάχιστον νὰ σας ἐμβάλω εἰς δοκιμα-
σίαν.

— Εἴθε καὶ σεῖς παιδίον, ὡς ὁ Μπρίττλς,
εἶπεν ἡ Ῥόζα ἐρυθροῶσα.

— Μπᾶ ! καὶ τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἀπίθανον,
εἶπε γελῶν ὁ ἰατρός. Ἀς ἐπανέλθωμεν ὅμως τῶρα
εἰς τὸν μικρόν ὑπολείπεται εἰς ἡμᾶς νὰ ὀρίσω-
μεν ἓνα τῶν σπουδαιωτάτων ὄρων τῆς συμφω-
νίας μας. Μετὰ μίαν περίπου ὥραν, ὡς εἰκάζω,
θὰ ἀνανήψῃ. Καὶ τοὶ δὲ εἶπον εἰς τὸν χάραν ἐκεῖ-
νον τὸν πάρεδρον, ὅτι μέγιστον θὰ διέτρεχε τὸ
παιδίον κίνδυνον ἂν ἐκινεῖτο ἢ ὀμίλει, νομίζω
ὅμως ὅτι δυνάμεθα κάλλιστα νὰ συνδιαλεχθῶμεν
μετ' αὐτοῦ. Ἐχω λοιπὸν νὰ σας θέσω ἓνα ὄρον·
θὰ τον ἀνακρίνω ἐπὶ παρουσίᾳ ὑμῶν, καὶ ἐὰν ἐκ
τῶν ἀπαντήσεών του προκύψῃ ὅτι εἶναι ἐν-
τελῶς διεστραμμένος καὶ διεσθαρμένος, (ὅπερ
φαίνεται πιθανότατον), θὰ ἐγκαταλίπωμεν αὐ-
τὸν εἰς τὴν τύχην του, καὶ δὲν θ' ἀνυμνηθῶ εἰς
τίποτε, ὅτι δῆποτε ἂν συμβῇ.

— ὦ, ὄχι, θεία μου, εἶπεν ἡ Ῥόζα ἰκετευ-
τικῶς.

— ὦ, ναί, θεία μου, εἶπεν ὁ ἰατρός. Εἴμεθα
σύμφωνοι ;

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπεσκληρύνῃ ἐν τῇ
κακίᾳ, εἶπεν ἡ Ῥόζα τὸ νομίζω ἀδύνατον.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός· τότε, κατὰ
μεζίονα λόγον πρέπει νὰ ποδεχθῆτε τὴν πρότα-
σίν μου.»

Ἐπὶ τέλους, ἡ συμφωνία συνωμολογήθη, τὰ
δὲ συμβληθέντα μέρη ἐκάθησαν, ἀναμένοντα
μετὰ τινος ἀνυπομονησίας τὴν ἀφύπνωσην τοῦ
Ὀλιβερ.

Ἡ ὑπομονὴ ὅμως ἀμφοτέρων τῶν κυριῶν ὑ-
πέστη μεζίονα δοκιμασίαν τῆς ὀρθοείσεως ὑπὸ
τοῦ κυρίου Λόσμπεν. Πολλὰ παρήλαον ὦραι,

καὶ ὁ Ὀλιβερ ἐξηκολούθει κοιμώμενος βαθύτατα.
Εἶχε δὲ νυκτώσει, ὅτε προσελθὼν ὁ ἀγαθὸς ἰα-
τρός ἀνήγγειλεν αὐταῖς ὅτι τὸ παιδίον ἐξύ-
πνησε καὶ ἠδύνατο νὰ συνδιαλεχθῶσι μετ' αὐτοῦ.

« Ὑποφέρει πολὺ, εἶπε, καὶ εἶναι πολὺ ἀδύ-
νατον, ἐξ αἰτίας τοῦ αἵματος ὅπερ ἀπώλεσεν·
ἀλλὰ φαίνεται ἔχον σφοδρὸν πόθον νὰ ἀποκα-
λύψῃ τι· ἔνεκα τούτου δὲ παραπολὺ ἀνησυχεῖ,
ὥστε προστίμησα νὰ συγκατατεθῶ εἰς τὴν ἐκ-
πλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας του, καὶ νὰ μὴ ἐπιμεί-
νω, ὡς ἐσκόπου ἀλλως νὰ κάμω, νὰ μείνῃ ἡ-
συχον μέχρι τῆς αὔριον.»

Ἡ συνδιάλεξις διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Ὁ Ὀ-
λιβερ ἀφηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, πολλά-
κις δὲ οἱ πόνοι καὶ ἡ ἀδυναμία ἠνάγκαζον αὐ-
τὸν νὰ διακόπτῃ τὸν λόγον. Ἡ ἀσθενὴς φωνὴ
τοῦ πληγωμένου παιδίου, διηγουμένου μακρὰν
σειρὰν συμφορῶν καὶ δεινῶν ἀνηκέστων, ἄτινα
ὑπέστη παρ' ἀνθρώπων σκληροκαρδίων, ἢ φωνὴ
αὕτη διακόπτουσα τὴν ἐν τῷ σκοτεινῷ δωμα-
τίῳ σιγὴν, ἐνεῖχε τι τὸ ἐπίσημον. ὦ ! ἐὰν ἀνε-
λογιζόμεθα, ὅταν καταδικάζωμεν τοὺς ὁμοίους
μας, τὰς ὀλεθρίας πλάνας τῆς ἀνθρωπίνης δι-
καιοσύνης, τὰ ἀδικήματα ἄτινα μόνον παρὰ τοῦ
Θεοῦ ἀναμένουσιν ἐκδίκησιν καὶ ἄτινα ἀφεύκτως
παρακολουθεῖ νέμεσις τιμωρός· ἐὰν ἐκ τοῦ βᾶ-
θους τῶν τάφων ἠδύναμεθα νὰ κούσωμεν τὴν
κραυγὴν τοσοῦτων θυμάτων, κραυγὴν γοεράν, ἢν
οὐδεμία δύναμις ἰσχύει νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς σιω-
πὴν, ἴσως ὀλιγώτεροι θὰ συνέβαινον ἀδικίαι καὶ
βιαιοπραγίαι, αἱ δὲ σκληρότητες καὶ ἡ ἀθλιό-
της θὰ ἠλαττοῦντο !

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παρὰ τὸ προσκεφάλαιον
τοῦ Ὀλιβερ ἠγρύπνησε κόρη ἀγνή. Τὸ κάλλος
καὶ ἡ ἀρετὴ ἐπεδαψίλευσαν αὐτῷ φροντίδας νο-
σοκόμου, τὸ δὲ παιδίον ἠσθάνθη μακαρίαν γα-
λήνην, καὶ ἀγογγύστως θάπέθνησκεν.

Ὅτε ἐτελείωσεν ἡ συγγινητικὴ ἀφήγησις καὶ
ὁ Ὀλιβερ ἔκλινεν αὐθις νὰ κοιμηθῇ, ὁ ἰατρός
ἀπομάζας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, κατέβη διὰ νὰ
ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ κυρίου Τζάιλς μὴδένα δ' εὐ-
ρῶν ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ, ἐσκέφθη ὅτι προτιμώ-
τερον θὰ ἦτο καὶ μεζίονα θὰ παρήγεν ἐντύπω-
σιν, ἐὰν ἐποιεῖτο ἔναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν ἐν
μέσῳ μαγειρείῳ· κατὰ συνέπειαν μετέβη εἰς τὸ
μαγειρεῖον, ὅπερ πάντοτε ἐπέχει θέσιν βουλευ-
τηρίου παρὰ τῷ ὑπηρετικῷ γένει. Εὔρε δ' ἐκεῖ
περισυνηγμένους, τὰς θεραπαινίδας, τὸν κύριον
Μπρίττλς, τὸν κύριον Τζάιλς, τὸν γανωτὴν,
ὅστις πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεών του
προσεκλήθη εἰς εὐωχίαν, καὶ τὸν πάρεδρον· ὁ
τελευταῖος οὗτος ἦν ἐντιμὸς κύριος, ἔχων μεγά-
λην ῥάβδον, μεγάλην κεφαλὴν, μεγάλην μύτην,
μεγάλα ὑποδήματα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πῖσι
ἀνάλογον πρὸς τὰ λοιπὰ μεγαλειά του ποσά-
τητα ζύθου.

Θέμα τῆς συνδιαλέξεως ἦσαν καὶ πάλιν τὰ

κατὰ τὴν νύκτα συμβάντα. Ὁ κύριος Τζάιλς ὠμίλει φιλαρέσκως περὶ τῆς ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματος, ἣν ἐπεδείξατο, ὁ δὲ κύριος Μπρίττλς, κανάτιον ζύθου ἀνά χειρὸς κρατῶν, ἐπεκύρου πάντας τοὺς λόγους τοῦ ἀνωτέρου του, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ ἰατρός.

«Μὴ ἐνοχλήσθε, εἶπε νεύσας διὰ τῆς χειρὸς. Καθήσατε.

— Εὐχαριστοῦμεν πολὺ, σέρ, εἶπεν ὁ κύριος Τζάιλς. Ἡ κυρία μὲ διέταξε νὰ κεράσω μπίραν, καὶ ἐπειδὴ ἐστενοχωρούμην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἐπιθυμοῦσα συντροφιά, ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ὀμιλίαν.»

Ὁ Μπρίττλς καὶ ἡ λοιπὴ ὁμήγυρις ἐξεδήλωσαν δι' ἐπιδοκιμαστικοῦ ψιθύρου τὴν εὐγνωμοσύνην των διὰ τὴν συγκατάβασιν τοῦ κυρίου Τζάιλς, ὅστις ἰδὼν πάντας μετ' ἤθους προστατευτικοῦ, ἐφαίνετο ὡσεὶ ἔλεγεν, ὅτι ἐν ὅσῳ φέρονται φρόνιμα, δὲν θὰ ἐγκαταλίπη αὐτούς.

«Πῶς εἶναι ἀπόψε ὁ πληγωμένος, σέρ; ἠρώτησεν ὁ Τζάιλς.

— Ὅχι τόσῳ καλὰ, ἀπεκρίνατο ὁ ἰατρός. Φοβοῦμαι πολὺ μήπως ἐμπλέξατε κακὰ, κύριε Τζάιλς.

— Ἐλπίζω, σέρ, ὅτι δὲν θάποθάνη, εἶπεν ὁ Τζάιλς τρέμων. Ἐὰν συνέβαινε τοῦτο, οὐδέποτε θὰ παρηγορούμην. Οὐδέποτε θὰ ἤθελα, δι' ὅλα τὰ ἀσημικὰ τοῦ κόσμου, νὰ προξενήσω τὸν θάνατον ἐνὸς παιδίου.

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ, εἶπεν ὁ ἰατρός διὰ τόνου φωνῆς μυστηριώδους. Εἶσθε χριστιανὸς, καὶ φοβεῖσθε τὸν Θεόν, κύριε Τζάιλς;

— Βεβαίωτατα σέρ, ἐφέλλισεν ὁ Τζάιλς ὠχριάσας.

— Καὶ σεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός μετ' αὐστηρότητος, στραφεὶς πρὸς τὸν Μπρίττλς.

— Ὡ Θεέ μου! ἀνεφώνησεν οὗτος ἐγερθεὶς ἐντρομος ὅ τι εἶναι ὁ κύριος Τζάιλς εἶμαι κ' ἐγώ.

— Λοιπὸν, τότε ἀποκρίθητέ μοι καὶ οἱ δύο, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός ὀργίλος. Δύνασθε νὰ βεβαιώσητε μεθ' ὅρκου ὅτι τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐπάνω, εἶναι τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἐμπρός, ἀποκρίθητε! Σᾶς ἀκούω.»

Ὁ ἰατρός, οὗ ἡ πράξις καὶ τὸ μείλιχον ἦθος ἦσαν πασίγνωστα, ἐποίησε τὴν ἐρώτησιν ταύτην μετὰ τοσοῦτου θυμοῦ, ὥστε ὁ Τζάιλς καὶ ὁ Μπρίττλς, ἐξαλισμένοι ὄντες καὶ ἐκ τοῦ ζύθου, προσεῖδον ἀλλήλους ἄναυδοι.

«Πάρεδρε, προσέξατε καλῶς εἰς τὴν ἀπάντησίν των, εἶπεν ὁ ἰατρός ὑψώσας μετὰ μεγάλῃς ἐπισημότητος τὸν δείκτην δάκτυλον. Ἐν τὸς ὀλίγου ἡ ἀπάντησις αὕτη θὰ ἔχη σπουδαῖα ἐπακόλουθα.»

Ὁ πάρεδρος προσεπάθησε νὰ φανῆ ὅσον ἠδύνατο σοβαρὸς, καὶ ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὴν βάρβον, σύμβολον τοῦ ἀξιωματῶς του.

«Σημειώσατε καλῶς ὅτι πρόκειται ἀπλοῦν ζήτημα ταυτότητος, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ἐχετε πληρόστατα δίκαιον, σέρ, εἶπεν ὁ πάρεδρος βήχων σφοδρῶς, διότι κενώσας ἐν βίᾳ τὸ κανάτιόν του ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῆ.

— Ἄνθρωποι κακόβουλοι ἀποπειρῶνται νὰ εἰσδύσωσι διὰ νυκτὸς εἰς μίαν οἰκίαν, εἶπεν ὁ ἰατρός. . . . Τεταραγμένοι ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἐπιθέσεως, δύο ἄνθρωποι διαβλέπουσιν ἐν τῷ σκότει, διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ τῆς πυρίτιδος ἐν παιδίον. Τὴν ἐπαύριον ἐν παιδίον παρουσιάζεται εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, κρούει τὴν θύραν, καὶ ἐπειδὴ ἔχει δεμένον τὸν βραχίονά του οἱ δύο ἐκείνοι ἄνθρωποι τὸ συλλαμβάνουσι διὰ τῆς βίας. Οὕτω δὲ πράττοντες, ἐκθέτουσι τὴν ζωὴν του εἰς μέγαν κίνδυνον, καὶ δοκίζονται ἀκολουθῶς ὅτι αὐτὸ εἶναι ὁ κλέπτης. Τώρα μένει νὰ μάθωμεν ἂν τὰ πράγματα πιστοποιῶσι τὴν ἀλήθειαν τῶν καταθέσεων τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἰς τί οὗτοι ἐκτίθενται.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος, κἀνεὶς δὲν ἀμφιβάλλει, εἶπεν ὁ πάρεδρος, προσκλίνας εὐσεβάστως.

— Σᾶς ἐρωτῶ καὶ πάλιν, ἀνεκραύγασεν ὁ ἰατρός βροντοφώνως, δύνασθε νὰ βεβαιώσητε ἐπισημῶς μεθ' ὅρκου τὴν ταυτότητα τοῦ παιδίου;»

Ὁ Μπρίττλς καὶ ὁ Τζάιλς προσέβλεπον ἀλήλους ἀμνησούντες. Ὁ πάρεδρος ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ὀπισθεν τοῦ ὠτός, ὅπως μὴδὲ λέξις τῆς ἀπαντήσεώς των τοῦ διαφύγη. Ἀμφότεραι δ' αἱ θεράπαινοι καὶ ὁ γανωτῆς προσέκυψαν τὸ σῶμα των ἵνα ἀκούσωσιν εὐκρινέστερον, καὶ ὁ ἰατρός ἔστρεφε περὶ αὐτὸν ἐταστικὸν βλέμμα, ὅτε ἠκούσθη κρούμενος ὁ κώδων τῆς θύρας καὶ συγχρόνως κρότος ἀμάξης.

«Νὰ ἡ ἀστυνομία! ἀνεκραύγασεν ὁ Μπρίττλς, λίαν ἀνακουφισθεὶς.

— Ποία ἀστυνομία; εἶπεν ὁ ἰατρός, ταραχθεὶς καὶ οὗτος.

— Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Μπόου Στρήτ (Bowstreet), προσέθηκεν ὁ Μπρίττλς, λαβῶν ἐν κηρίον ἵνα φέξῃ ὁ κύριος Τζάιλς καὶ ἐγὼ τοὺς εἰδοποιήσαμεν ἀπὸ τὸ πρῶν.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός.

— Μάλιστα, σέρ, εἶπεν ὁ Μπρίττλς, ἔστειλα δύο ἀράδες γράμμα τὸ πρῶν μὲ τὸ λεωφορεῖον, καὶ ἀποροῦσα μάλιστα πῶς δὲν ἤρχοντο προτιήτερα.

— Ἄ, τοὺς παρηγγείλατε νὰ ἔλθωσι! Εἰς τὸ διάβολον νὰ ᾤαν τὰ λεωφορεῖα! Ὅλοι μπουφοὶ νὰ ἦσθε!» εἶπεν ὁ ἰατρός σπεύσας νὰ ἐξέλθῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἡ θέσις τοῦ Ὀλιβερ δεινοῦται.

«Ποῖος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Μπρίττλς ἡμιανοίξας τὴν θύραν, χωρὶς νὰποσύρῃ τὴν ἄλυσιν, καὶ θεῖς τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ κηρίου, ὅπως κάλλιον ἴδῃ.

— Ἀνοίξατε, ἀπεκρίνατο μία φωνὴ εἶναι οἱ

ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐκ Μπούου Στρήτ, τοὺς ὁποίους ἐζητήσατε σήμερον τὸ μεσημέριον.»

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων, ὁ Μπρίττλς ἤνοιξεν ἐντελῶς τὴν θύραν, καὶ εὗρέθη ἐνώπιον ἀνδρὸς μεγαλοπρεποῦς, μακρὸν φέροντος ἐπενδύτην, ὅστις εἰσήλθε χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ καὶ ἐσπόγγισεν τὰ ὑποδήματά του ἐπὶ τῆς ψιάθου ἀφελέστατα, ὡσεὶ εὕρισκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

«Στείλατε ἀμέσως κανένα νὰ βοηθήσῃ τὸν σύντροφόν μου, παλληκᾶρι μου, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Φυλάττει τὴν ἄμαξαν ἔχετε σταῦλον, ὅπου νὰ ἔμβῃ ἡ ἄμαξα δι' ὀλίγον καιρὸν;»

Ὁ Μπρίττλς ἀπήντησε καταφατικῶς καὶ ἔδειξε τὸν σταῦλον. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνὴρ ἐπέστρεψε διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν σύντροφόν του νὰ εἰσ-αγάγῃ τὴν ἄμαξαν, ἐν ᾧ ὁ Μπρίττλς ἐφώτιζε, θαυμάζων αὐτούς. Τούτου γενομένου ἐπα-νῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τινὰ αἴθουσαν, ὅπου ἐξέβαλον τοὺς πῖλους καὶ τοὺς ἐπενδύτας τῶν καὶ ἐφάνησαν οἰοὶ ἦσαν. Ὁ κρούσας τὴν θύραν ἦν ἀνὴρ βραμαλέος, ἀναστήματος μετρίου, πεντηκοντούτης περίπου· εἶχε κόμην μέλαιναν καὶ στιλπνὴν, παραγναθίδας, σρογγύλον πρόσωπον καὶ ὄξεις ὀφθαλμούς. Ὁ ἕτερος εἶχε πυρρὰν καὶ οὐλὴν τὴν κόμην, καὶ οὐχὶ εὐχάριστον φυσιογνωμίαν, βίνα ἀνάσιμον καὶ ἀπαίσιον βλέμμα.

«Εἶπετε εἰς τὰ αἰθεντικά σας ὅτι ὁ Μπλάδερς (Blathers) καὶ ὁ Ντάφ (Duff) εὕρισκονται ἐδῶ, εἶπεν ὁ πρῶτος θωπεύσας διὰ τῆς χειρὸς τὴν κόμην του καὶ ἀποθεις ἐπὶ τῆς τραπέζης ζευγὸς χειροπεδῶν. . . Ἄ, καλημέρα σας, σέρ. Ἡμπορῶ νὰ σας εἶπω δύο λέξεις ἰδιαιτέρως;»

Αἱ λέξεις αὗται ἀπηυθύνοντο πρὸς τὸν κύριον Λόσμπερν, ὅστις ἐφάνη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ νεύσας εἰς τὸν Μπρίττλς νὰ ἐξέλθῃ, εἰσήγαγε τὰς δύο κυρίας καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

«Ἴδου ἡ οἰκοδέσποινα,» εἶπε δειζὰς τὴν κυρίαν Μαυιλᾶν.

Ὁ κύριος Μπλάδερς ἐχαίρετις· παρακληθεὶς δὲ νὰ καθήσῃ, ἔλαβεν ἐν κάθισμα, ἀπέθηκε τὸν πῖλόν του χαμαὶ καὶ ἔνευσε εἰς τὸν Ντάφ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον· ὁ τελευταῖος οὕτως, ὅστις δὲν ἐφαίνεται συνειθισμένος ὡς ὁ κ. Μπλάδερς εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν μεγάλων, καὶ ὅστις λίαν ἐστενοχωρημένος εὕρισκετο, ἐκάθησε μεθ' ὀρυκῆς καὶ διὰ νὰ δείξῃ μεγάλην σοβαρότητα, ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν χειλῶν τὴν λαβὴν τῆς βιάδου του.

«Τώρα ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ἐνταῦθα γενομένης ἀποπειρας κλοπῆς διὰ ῥήξεως, εἶπεν ὁ Μπλάδερς. Πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα;»

Ὁ κύριος Λόσμπερν, ὅστις ἤθελε νὰ κερδήσῃ καιρὸν, διηγήθη τὴν ὑπόθεσιν διὰ μακρῶν καὶ μετὰ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, ἐν ᾧ οἱ κύριοι Μπλάδερς καὶ Ντάφ ἐδείκνουν ὅτι κατα-

νοοῦσι κατὰ βάθος τὸ πρᾶγμα, ἀνταλλάσσοντες ἔστιν ὅτε βλέμμα συνεννοήσεως.

«Οὐδὲν δύναμαι νὰ ἐπιβεβαιώσω πρὸ τῆς ἐπιτοπίου ἐρεύνης, εἶπεν ὁ Μπλάδερς· φρονῶ ὅμως, καὶ εἰς τοῦτο πιστεύω ὅτι δὲν προτρέχω τῶν πραγμάτων, ὅτι τὴν πράξιν ταύτην δὲν ἐξετέλεσε κάφρος. Τί λέγεις, Ντάφ;

— Ὅχι βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ Ντάφ.

— Ἴνα αἱ κυρίαὶ καταλάβωσι τὴν λέξιν κάφρος, ὑποθέτω ὅτι ἐννοεῖτε διὰ τούτου, πῶς ὁ κλέπτης δὲν εἶναι χωρικός, ἀλλὰ κάτοικος τοῦ Λονδίνου, εἶπεν ὁ κύριος Λόσμπερν μειδιῶν.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Μπλάδερς. Ἄλλο τίποτε δὲν εἰξεύρετε;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Ποῖον εἶνα; λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιδίον, περὶ τοῦ ὁποίου λέγουσιν οἱ ὑπηρεταί; ἠρώτησεν ὁ Μπλάδερς.

— Τίποτε ἀπολύτως! εἶπεν ὁ ἱατρός. Εἰς ἀνόητος ὑπηρετῆς ἐφαντάσθη ἀπὸ τὸν τρόμον του, ὅτι τὸ παιδίον συνήργησε, Κύριος οἶδε πῶς, εἰς τὸ κακούρημα. Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι αὐτόχρημα παραλογισμός.

— Δέν το εἰξεύρομεν αὐτὸ, παρετήρησεν ὁ Ντάφ.

— Πολὺ ὀρθῶς, προσέθηκεν ὁ Μπλάδερς ἐπιδοκιμάζων διὰ νεύματος τὴν παρατήρησιν τοῦ συντρόφου του, καὶ παίζων ἀφελῶς μετὰ τὰς χειροπέδας, ὡς νὰ ἦσαν αὗται ὀρχηστικαὶ καστανίδες. Τί εἶναι αὐτὸ τὸ παιδίον; ὁποίας πληροφορίας περὶ ἑαυτοῦ παρέχει; πόθεν ἔρχεται; Δέν ἔπεσε βέβαια ἐξ οὐρανοῦ, ἢ ὄχι, σέρ;

— Ὅχι βεβαίως, ἀπεκρίνατο ὁ ἱατρός, ἀμυχάνως βλέπων τὰς κυρίας· εἰξεύρω ὅλην τὴν ἱστορίαν του, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ θὰ ὁμιλήσωμεν ἀργότερα. Ἐπιθυμεῖτε πρὸ παντὸς ἄλλου, ὑποθέτω, νὰ ἴδῃτε τὸ μέρος, ὁποῦ οἱ κλέπται ἀπεπειράθησαν νὰ εἰσέλθωσι.

— Ἀναμφισβότως, ἀπήντησεν ὁ κύριος Μπλάδερς. Ἀναγκαιοτάτη μᾶς εἶναι κατὰ πρῶτον ἡ ἐπιτόπιος ἔρευνα, τοὺς δὲ ὑπηρετάς ἀνακρίνομεν κατόπιν. Αὕτη εἶναι ἡ συνήθης ὁδὸς τῆς διαδικασίας.»

Ἐκόμισαν φῶτα, καὶ οἱ κύριοι Μπλάδερς καὶ Ντάφ, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ παρέδρου, τοῦ Μπρίττλς, τοῦ Τζάιλς, ἐνὶ λόγῳ ὑπὸ πάντων τῶν ὑπηρετῶν, μετέβησαν εἰς τὸ μικρὸν πλυντήριο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου, ἐξήτασαν τὸ παρῆθυρον ἐσωτερικῶς, εἶτα ἐξεληθόντες ἐξήτασαν αὐτὸ καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐλαβον ἐν κηρίον διὰ νὰ παρατηρήσωσι τὸ θραυσθὲν παραθυρόφυλλον, ἕνα φανὸν διὰ νὰνακαλύψωσι τὰ ἴχνη τῶν βημάτων, καὶ ἐν δίκρανον διὰ νὰνευρῆσωσι τοὺς θάμνους. Τούτων δὲ πάντων τελεσθέντων, ἐν μέσῳ εὐλαβοῦς σιγῆς τῶν περιεστώτων, οἱ κύριοι Τζάιλς καὶ Μπρίττλς προσεκλήθησαν νὰ ἐκθέσωσιν ὅσα διέπραξαν κατὰ τὴν προλαβοῦσαν νύκτα· τὴν

ἐκθεσίν των ταύτην ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπαναλάβωσιν ἕξ φορὰς κατὰ συνέχειαν ἀντὶ μιᾶς· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπὶ μιᾶς μόνον περιπτώσεως εὐρέθησαν διαφωνοῦντες, ἐν τέλει ὁμοῦς ἐπὶ μιᾶς δωδεκάδος. Εἶτα ὁ Μπλάδερς καὶ ὁ Ντὰφ διέταξαν ὅλους νὰ ἐξέλθωσι, καὶ συνεσκέφθησαν ἐπὶ μακρὸν μετὰ τῶσαύτης μυστικότητος καὶ ἐπισημότητος, ὥστε πρὸς τὴν συνδιάσκεψιν αὐτῶν παραβαλλόμενον οἰονδήποτε συμβόλιον ἐξόχων ἰατρῶν περὶ οἰαδήποτε σοβαρᾶς ἀσθενείας, θὰ ἐφαίνετο παιδικὸν παίγνιον.

Διαρκούσης τῆς συσκέψεως αὐτῶν, ὁ ἰατρός περιεπάτει ἐν τῇ πλησίον αἰθούσῃ, ἀμηχανῶν καὶ σφόδρα τεταραγμένος, ἐν ᾧ ἡ κυρία Μαιουλάη καὶ ἡ Ῥόζα προσέβλεπον ἀλλήλας ἀνήσυχοι.

«Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ κύριος Λόσμπερν σταθεῖς ἀποτόμως, ἀφ' οὗ διέτρεξε τὴν αἰθουσαν μεγάλοις βήμασι, δὲν εἰσέρω τί νὰ κάμω.

— Φρονῶ, εἶπεν ἡ Ῥόζα, ὅτι ἂν διηγηθῆ τις εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πιστῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ δυστυχοῦς παιδιοῦ, θὰ ἐκλείψῃ πᾶσα κατ' αὐτοῦ ὑπόψια.

— Σφόδρα ἀμφιβάλλω, ἀγαπητὴ μίς, εἶπεν ὁ ἰατρός σείσας τὴν κεφαλὴν. Οὐδόλως πιστεύω ὅτι ἀρκεῖ τοῦτο νὰ ποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, οὐδὲ μάλιστα εἰς ἀνωτέρους τούτων δημοσίους λειτουργούς. «Μεθ' ὅλα ταῦτα, θὰ εἰπῶσι, τί εἶναι αὐτὸ τὸ παιδίον; Τυχοδιώκτης.» Ἄλλως δὲ, ἡ ἱστορία του κρινομένη συμφώνως πρὸς τὰ συνήθως γινόμενα καὶ τὸν κοινὸν νοῦν, εἶναι λίαν ἀπίθανος.

— Ὑμεῖς ὁμοῦς δὲν ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ἡ Ῥόζα.

— Ἐγὼ παραδέχομαι αὐτὴν, ὅσῳ παράδοξος καὶ ἂν φαίνεται, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἰατρός· καὶ ἴσως οὕτω πράττων φέρομαι πολὺ ἀνόητα· οὐδαμῶς ὁμοῦς πιστεύω ὅτι τὴν αὐτὴν ἀξίαν θάποδῶσταιν εἰς ταύτην καὶ πολὺπειροὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι.

— Διατί ὄχι; ἠρώτησεν ἡ Ῥόζα.

— Διατί; καλόν μου παιδίον, ἀπεκρίνατο ὁ ἰατρός· διότι ἡ ἱστορία αὕτη ἐξεταζομένη ὡς ἐκείνοι ἐξετάζουσι τὰ πράγματα, φαίνεται ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις οὐχὶ εὐχάριστος· τὰ κατ' αὐτοῦ μαρτυροῦντα εἰσὶ φανερά καὶ ἀποδεδειγμένα, τὰ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ ἀσαφῆ καὶ ἀόριστα. Ἄλλ' οἱ κύριοι ἐκεῖνοι ἀπαιτοῦσι πάντοτε τὰς αἰτίας καὶ τὸν λόγον τῶν πραγμάτων καὶ οὐδὲν παραδέχονται ἄνευ ἀποδείξεων ἐπαρκῶν. Κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν, βλέπετε ὅτι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου συζῆ μετὰ κλεπτῶν· συνελήθη ἅπαξ καὶ προσήχθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου, κατηγορούμενος ὅτι ἐκλείψεν ἐν μανθῆλιον ἐκ τοῦ θυλακίου κυρίου τινός. Ἀνηρπάγη διὰ τῆς βίας ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ κυρίου ἐκείνου, καὶ ἤχθη εἰς μέρος ὅπου δὲν δύναται νὰ δρίσῃ καὶ οὐ ἀ-

γνοεῖ τὴν θέσιν. Ἀκολούθως ἔφερον αὐτὸν εἰς Τσέρτσου ἄνθρωποι λίαν ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὡς φαίνεται, καὶ ἐξηνάγκασαν αὐτὸν ἐκόντα ἀέκοντα νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς μίαν οἰκίαν διὰ τινος παραθύρου ὅπως διευκολύνη τὴν κλοπὴν· ἀκριβῶς δὲ κατ' ἣν στιγμὴν ἐσκόπει νὰ ἐπικληθῆ βοήθειαν, ὅπου πασιφανῶς θὰ πεδείκνυ τὴν ἀθωότητά του, πληγώνεται, ὡς ἂν πάντα συνώμνουν ὅπως ἐμποδίσωσιν αὐτὸν τοῦ νὰ κάμῃ ἀγαθὴν τινα πράξιν. Πάντα ταῦτα φαίνονται εἰς ὑμᾶς ἀρκούντως σαφῆ;

— Εἶναι πολὺ παράδοξα, τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ἡ Ῥόζα, μειδιῶσα διὰ τὴν μεγάλην τοῦ ἰατροῦ ζωηρότητα. Οὐδὲν ὁμοῦς πάλιν βλέπω τὸ ἀποδεικνύον τὴν ἐνοχὴν τοῦ δυστυχοῦς παιδιοῦ.

— Ὅχι, ἀναμφισβόλως, ἀπεκρίνατο ὁ ἰατρός. Τοιαῦτα εἶναι αἱ γυναῖκες πάντοτε! οἱ ὠραῖοὶ των ὀφθαλμοί, εἴτε ἐπ' ἀγαθοῦ εἴτε ἐπὶ κακοῦ, ἐν μόνον μέρος βλέπουσι τοῦ ζητήματος, καὶ πάντοτε ἐκεῖνο, ὅπου ἐκ πρώτης ἐντυπώσεως εἶδον.»

Καὶ μετὰ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο, ὁ ἰατρός ἐπαναθεῖς τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια, ἤρχισε καὶ αὐθις νὰ βηματίζῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ.

«Ὅσῳ πλέον τὸ σκέπτομαι, τόσο πλέον πεθεμομαι, εἶπεν, ὅτι ἂν τὰ πάντα ὁμολογήσωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, αὐτοὺς, θὰ ἐμπροδύσωμεν τὸ πρᾶγμα καὶ θὰ δυσχεράνωμεν τὴν ὑπόθεσιν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι οὐδόλως θὰ πιστεύσωσι τοὺς λόγους ἡμῶν, καὶ ἐν περιπτώσει κατ' ἣν τὸ παιδίον μὴ καταδικασθῆ, ἡ δημοσιότης τῶν ἐπιβαρυνουσῶν αὐτὸ ὑπονοιῶν θὰ παρενέβαλε σπουδαῖον κώλυμα εἰς τὰς ἀγαθὰς καὶ φιλανθρωπικὰς ὑμῶν ὑπὲρ αὐτοῦ προθέσεις, καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὑμῶν νὰ τον ἐξαγάγητε τῆς ἀθλιότητος.

— Θεέ μου, ἀγαπητὲ ἰατρὲ, τί νὰ κάμωμεν τότε; εἶπεν ἡ Ῥόζα. Διατί προσεκάλεσαν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους;

— Τῷ ὄντι! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Μαιουλάη. Πολλὴ καὶ ηὐχαριστούμενη ἐὰν ἔφρουγον μίαν ὥραν ἀρχήτερα.

— Ἐν μόνον μέσον ὑπολείπεται, εἶπε τέλος ὁ κύριος Λόσμπερν, καθήσας ἐν ἀποθαρρύνσει, νὰ προσενηχθῶμεν μετὰ μεγάλης θρασύτητος. Ὁ σκοπὸς ἐν προτιθέμεθα εἶναι ἐπιανετός, καὶ τοῦτο δικαιολογεῖ ἡμᾶς. Τὸ παιδίον κατέχεται ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ὀμιλήσῃ, τοῦτο τοῦλάχιστον εἶναι μέγα κέρδος. Ποιήσωμεν τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχωμεν, τὸ σφάλμα δὲν θὰ ἦναι ἰδικόν μας. . . . Εἰσέλθετε!

— Λοιπὸν, σὲρ, εἶπεν ὁ Μπλάδερς, εἰσελθὼν μετὰ τοῦ συντρόφου του καὶ κλείσας ἐπιμελῶς τὴν θύραν προτοῦ νὰ συμπληρώσῃ τὸν λόγον του, τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο συμπεφωνημένον.

— Τί διάβολον ἐνοσιεῖται μετὰ τὸ συμπεφωνημένον; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός ἀνυπομόνως.

— Λέγομεν περὶ μιᾶς κλοπῆς, ὅτι ἦτο πρᾶγμα συμπεφωνημένον, κυρία μου, εἶπεν ὁ Μπλάδερς, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Μαιυλάη καὶ τὴν Ῥόζαν, ὡς εἰ συνεπάθει διὰ τὴν ἀμάθειάν των, ἐν ᾧ ᾤκτειρε καὶ περιεφρόνει τὴν τοῦ ἰατροῦ, ὅτι ἦτο πρᾶγμα συμπεφωνημένον, ὅταν καὶ οἱ ὑπηρεταὶ εἰσὶ συνένοχοι.

— Οὐδεὶς ὑποπτεύθη αὐτοῦς, εἶπεν ἡ κυρία Μαιυλάη.

— Δυνατὸν, κυρία μου, ἀπεκρίνατο ὁ Μπλάδερς· ἤμποροῦσε ὅμως νὰ ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὴν οὐράν των μέσα.

— Καὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἔχουσιν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτοῦς, προσέθηκεν ὁ Ντάφ.

— Φρονούμεν ἐπίσης, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Μπλάδερς, ὅτι οἱ κλέπται ἤλθον ἐκ Λονδίνου· διότι ἡ κλοπὴ ἦτο ἐσχεδιασμένη μὲ μεγάλην τέχνην.

— Ἀλήθεια, πολὺ καλὴ δουλειά, παρετήρησεν ὁ Ντάφ ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ἦσαν δύο, προσέθηκεν ὁ Μπλάδερς, καὶ εἶχον μαζί των καὶ ἓν παιδίον, αὐτὸ εἶναι φῶς φανερόν, μόνον ἂν ἴδῃ τις τὸ παράθυρον· ταῦτα μόνον δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τώρα, πηγαίνομεν ἀμέσως, ἂν ἀγαπάτε, νὰ ἴδωμεν καὶ τὸ παιδίον ἐπάνω.

— Οἱ κύριοι θὰ πάρωσιν ὅμως ἐν πρώτοις κάτι τι, κυρία Μαιυλάη; εἶπεν ὁ ἰατρὸς περιχαρῆς, ὡσεὶ αἰφνιδία τις ἔμπνευσις ἐπῆλθεν αὐτῷ.

— Βεβαίωτατα, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ἡ Ῥόζα μετὰ ζωηρότητος· ἀμέσως μάλιστα, ἐὰν οἱ κύριοι ἀγαπῶσιν.

— Εὐχαρίστως, μίς, εἶπεν ὁ Μπλάδερς, σπογγίσας διὰ τῆς χειρὶδος τοῦ ἐνδύματός του τὸ στόμα. Ἡ ἐργασία αὕτη φέρει δίψαν. Ὅτι εὐρηθῇ πρόχειρον, μίς· μὴ λαμβάνετε ἐνόχλησιν πρὸς χάριν μας.

— Τί ἀγαπάτε νὰ πάρητε; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς, ἀκολουθῶν τὴν νεάνιδα εἰς τὸ ὄψοφυλάκειον.

— Ἄν δέν σας φέρῃ ἐνόχλησιν, μίαν στάλαν βῶμι, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Μπλάδερς. Ἐκαμεν πολὺ ψῦχος εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἓνα ποτηράκι βῶμι πολὺ θερμαίνει τὸ αἷμα.»

Τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν ὁμολογίαν ταύτην ἐποίει πρὸς τὴν κυρίαν Μαιυλάη, ἥτις ἤκουσεν αὐτὴν προσηνῶς· ὁ ἰατρὸς εὗρε καιρὸν ἐν τούτοις νὰ ἐξέλθῃ.

«Ἄ, κυρία μου, εἶπεν ὁ Μπλάδερς, σφίγγας δι' ὅλης τῆς παλάμης τὸ ποτήριον καὶ πλησιάζας αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του· ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις, πολλὰς φοβερὰς εἶδα εἰς τὸν βίον μου.

— Μπλάδερς, ἐνθυμεῖσθε τὴν κλοπὴν ἐκείνην, ὅπου ἔγινεν εἰς τὸ Ἐντροντον; ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ κύριος Ντάφ, ὑποβοηθῶν τὴν μνήμην τοῦ συναδέλφου του.

— Ναὶ, ἦτο κλοπὴ ἀπαράλλακτος καθὼς τὴν χθεσινὴν, εἶπεν ὁ Μπλάδερς. Αὐτὴν τὴν ἔκαμεν ὁ Κόνκυ Τσίγκουηντ (Conkey Chickweed), ἡ ὄχι;

— Ὅλα τὰ περνᾶτε εἰς τὸν λογαριασμόν του, ἀπεκρίνατο ὁ Ντάφ. Ἄλλ' εἶμαι βέβαιος πῶς τὴν ἔκαμεν ἡ οἰκογένεια Πέτ, καὶ ὁ Κόνκυ ἐνείχετο εἰς αὐτὴν ὅσον καὶ ἐγώ.

— Ἐλα δά! ἀνταπήνησεν ὁ κύριος Μπλάδερς, τὸ εἰξεύρω πολὺ καλά, νομίζω. Δὲν ἐνθυμεῖσθε λοιπὸν, πῶς ὁ Κόνκυ ἄφησε νὰ τον κλέψουν τὰ χρήματά του; καὶ τί κρότον ἔκαμεν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις; Ἦτο σωστὸν μυθιστόρημα!

— Τί ἦτο λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις; ἠρώτησεν ἡ Ῥόζα, φλεγόμενη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ φέρῃ εἰς εὐθυμίαν τοὺς ὀχληροτάτους ἐκείνους ἐπισκέπτας.

— Ἦτο κλοπὴ πρωτάκουστος, μίς, εἶπεν ὁ Μπλάδερς. Ὁ ἐν λόγῳ Κόνκυ Τσίγκουηντ . . .

— Κόνκυ θὰ εἶπῃ μυταράς, κυρία, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Ντάφ.

— Ἄλλ' ἡ κυρία τὸ εἰξεύρει κάλλιστα, ἡ ὄχι; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπλάδερς. Πάντοτε μὲ διακόπτετε, Ντάφ. Ὁ Κόνκυ Τσίγκουηντ λοιπὸν οὗτος εἶχεν ἐν καπηλεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μπαίτλμπριτζ, ὅπου πολλοὶ νέοι λόρδοι ὑπήγαινον καὶ ἔβλεπον τὰς ἀλεκτρονομαχίας κτλ. Ἐγὼ ὁ ὁποῖος μετέβαινον ἐκεῖ συχνά, δύναμαι νὰ σας βεβαιώσω, ὅτι ἡ δουλειά του ὑπήγαινε ἐξαιρέτα. Ἄλλ' ἔξαφνα μίαν νύκτα τοῦ κλέπτουν τριακοσίας εἴκοσι ἐπτὰ λίρας, ἀπὸ μίαν πάνινην σακκούλαν· τοῦ ἐκλάπησαν δὲ ἀπὸ τὸν κοιτῶνά του, κατὰ τὰ χαράγματα, ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον πολὺ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐν ἔμπλαστον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε κρυβῆ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτιον καὶ ὅταν ἐξετέλεσε τὴν κλοπὴν ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Ἄλλ' ὁ Κόνκυ ἦτο καὶ ἐκεῖνος ἡγήγορος, ἐξύπνησεν ἅμα ἤκουσε τὸν κρότον, ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἐπυροβόλησε τὸν κλέπτην, καὶ ἐξύπνησεν ὅλους τοὺς γείτονας. Ὅλοι λοιπὸν ἐσηκώθησαν εἰς τὸ ποδᾶρι, ἠρέυνησαν πανταχοῦ, καὶ εὗρον ὅτι ὁ Κόνκυ ἐπλήγησε τὸν κλέπτην, διότι παρετηροῦντο ἔχνη αἵματος μέχρις ἐνὸς τοίχου, πολὺ ἀπέχοντος, καὶ πέραν τούτου τίποτε. Ἐνεκα τῆς ἀπωλείας τοῦ χρηματοδέματος ὁ Τσίγκουηντ κατεστράφη, καὶ τὸ ὄνομά του ἐτυπώθη εἰς τὴν ἐφημερίδα μετὰ τῶν πτωγευσάντων. Ἐγένετα συνεισφορὰ πρὸς συνδρομὴν τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸν ἐγκέφαλον διετάραξεν ἡ συμφορὰ ὅπου ἔπαθε, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας περιέτρεχε τὰς ὁδοὺς τίλλων τὴν κόμην του καὶ ἐν τοιαύτῃ ἀπελπισίᾳ, ὥστε πολλοὶ ἐφοβήθησαν μὴ ἀποθάνῃ. Μίαν ἡμέραν ἔρχεται κατατρομασμένος εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἀστυνομίας, ἐμιλεῖ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν ὑπαστυνόμον, ὁ

ὁποῖος μετὰ πολλοὺς λόγους σημαίνει τὸν κώδωνα, προσκαλεῖ τὸν Ἰάκωβον Σπάριας (Jem Spyers)—ὁ Σπάριας ἦτο ἀστυνομικὸς υπάλληλος δραστηριώτατος—καὶ τῷ λέγει νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ τὸν κύριον Τσίγκουηντ πρὸς σύλληψιν τοῦ κλέπτου. «Θὰ πιστεύσητε, Σπάριας, εἶπεν ὁ Τσίγκουηντ, ὅτι τὸν εἶδα χθὲς τὸ πρωῖ νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρταν μου;—Καὶ διατί δὲν τὸν ἄρπαξες ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἀμέσως; ἠρώτησεν ὁ Σπάριας.

»—Ἐτρόμαξα τόσῳ πολὺ, ὥστε πιστεύω ὅτι ἤμπορούσε κάνεις νὰ με σκοτώσῃ μὲ ἓν πτερὸν, ἀπεκρίθη ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος· ἀλλὰ τὸν ἔχομεν εἰς τὸ χέρι μας, διότι τὸν εἶδον καὶ τὸ βράδυ νὰ περάσῃ μετὰ τῶν δέκα καὶ τῶν ἑνδεκα τῆς νυκτός.»

»Ἀμέσως ὁ Σπάριας λαμβάνει ἓν καθαρὸν ὑποκάμισον καὶ ἓν κτένιον, διὰ νὰ ἔχῃ νὰλλάξῃ καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἀπουσιάσει ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, ἀναχωρεῖ, καὶ ὑπάγει καὶ παραφυλάττει εἰς ἓν παράθυρον τοῦ καπηλείου, ὀπίσω ἀπὸ ἓν μικρὸν κόκκινον παραπέσασμα, φορῶν καὶ τὸν πῖλόν του καὶ ἕτοιμος νὰ ἐφορμήσῃ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ κατὰ τοῦ κλέπτου· ἴστατο ἐκεῖ, τὴν ἑσπέραν ὄλην, καπνίζων τὴν πίπαν του, ὅταν αἴφνης ἀκούει τὸν Τσίγκουηντ νὰ φωνάζῃ· «Νά τος! κλέπτης! φονιάς!» Ὁ Ἰάκωβος Σπάριας ὄρμα ἔξω, καὶ βλέπει τὸν Τσίγκουηντ νὰ τρέχῃ εἰς τὰ τέσσαρα, φωνάζων μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ἀκολουθεῖ αὐτὸν, συναθροίζεται κόσμος, καὶ ὅλοι κραυγάζουσι, «Κλέπτης! κλέπτης!» Ὁ Τσίγκουηντ ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ὡς ἄν δαιμονισμένος. Ὁ Σπάριας τὸν χάνει πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ στρίψιμον ἑνὸς δρόμου, τὸν καταφθαίνει ἀμέσως κατόπιν, βλέπει πολλοὺς ἀνθρώπους συνηθροισμένους, ὄρμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν καὶ φωνάζει· «Ποῦ εἶναι ὁ κλέπτης;—Νά πάρῃ ἡ ὀργή, λέγει ὁ Τσίγκουηντ, μοῦ ἐξέφυγε καὶ πάλιν!»

»Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι οὐδαμοῦ κατώρθωσαν νὰ τον ἀνεύρωσι καὶ ἐπανήλθον εἰς τὸ καπηλεῖον. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωῖ ὁ Σπάριας τοποθετεῖται εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, παραφυλάττων νὰ ἴδῃ πότε θὰ διέλθῃ ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, μὲ τὸ μαῦρον ἔμπλαστρον εἰς τὸν ὀφθαλμόν· ἀλλ' ὅτε ἐκάθησε νὰναπαυθῇ ὀλίγον ἀκούει τὸν Τσίγκουηντ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε πάλιν τὰς φωνὰς «Κλέπτης! κλέπτης!» καὶ ὁ ὁποῖος τὸ ἔβαλε ἔς τὰ πόδια. Ὁ Σπάριας τρέχει κατόπιν του, κάμνει διπλάσιον δρόμον ἀπὸ τὴν προτεραίαν, ἀλλὰ κλέπτης οὐδ' ἐφάνη. Ἡ αὐτὴ σκηνὴ ἐγένετο καὶ μίαν ἢ δύο φορὰς ἀκόμη. Οἱ γείτονες ἔλεγον, ἄλλοι μὲν πῶς ὁ διάβολος ἐκλεψε τὸν Τσίγκουηντ καὶ ἤρχετο διὰ νὰ τον σκάζῃ, καὶ ἄλλοι πῶς ὁ ταλαίπωρος Τσίγκουηντ παρεφρόνησεν ἀπὸ τὴν λύπην του.

— Ἄλλ' ὁ Ἰάκωβος Σπάριας τί λέγει; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός, ὅστις εἶχεν ἐπανέλθει.

— Πολὺν καιρὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Μπλάδερς, ὁ Ἰάκωβος Σπάριας δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ το δεικνύῃ ἐπρόσεχε πολὺ εἰς ὅ,τι συνέβαινε γύρω του, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι εἰζέυρε κάλλιστα τὸ ἐπάγγελμά του. Μίαν ὅμως ἡμέραν, πλησιάζει εἰς τὸ λογιστήριον τοῦ Τσίγκουηντ, ἀνοίγει τὴν ταμβακοθήκην του καὶ λέγει· «Τσίγκουηντ, εὔρον τὸν κλέπτῃν. — Τὸν εὔρετε; ἀποκρίνεται ὁ Τσίγκουηντ· ὦ, ἀγαπητέ μου Σπάριας, ἄς ἐκδικηθῶ καὶ ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος· ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ κακοῦργος;— Ἐλα δά, εἶπεν ὁ Σπάριας προσφέρων αὐτῷ μίαν πρέζαν, ἀρκετὰ ἔπαιξες τὴν κωμωδίαν ἕως ἐδῶ· σὺ ὁ ἴδιος ἐκλεψες τὸν ἑαυτὸν σου!»

»Καὶ αὐτὸ ἦτο ἀλήθεια, διότι τοιοῦτοτρόπως ἔλαβεν ἀρκετὰ σπουδαῖον ποσὸν καὶ ὁ δόλος δὲν θάνεκαλύπτετο, ἐὰν ὁ Τσίγκουηντ ἐδείκνυεν ὀλιγώτερον ζῆλον νὰ τον ἀποκρύψῃ.—Εἶναι ἀρκούντως περίεργον, ἢ ὄχι; εἶπεν ὁ κύριος Μπλάδερς, ἀποθεῖς τὸ ποτήριον καὶ παίζων μὲ τὰς χειροπέδας.

— Ἀστειότατον πράγματι, παρετήρησεν ὁ ἱατρός· τώρα, ἂν ἀγαπάτε, ἀναβαίνομεν ἐπάνω.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, σέρ,» ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπλάδερς. Καὶ ἀμφότεροι οἱ ἀστυνομικοὶ υπάλληλοι ἠκολούθησαν τὸν κύριον Λόσπερν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ὀλιβερ, ἡγουμένου τοῦ Τζάιλς, ὅστις ἐφώτιζεν αὐτούς.

Ὁ Ὀλιβερ ἐκοιμάτο· ἦτο χειρότερα καὶ ὁ πυρετός του εἶχε διπλασιασθῆ. Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἱατροῦ, κατώρθωσε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔβλεπε δὲ τοὺς νεοελθόντας, μὴδὲν ἑνώων τῶν περὶ αὐτῶν γινομένων, ἐφαίνετο δὲ λησμονήσας ὀλοτελῶς τὰ παρελθόντα καὶ τὸ μέρος ἐν ᾧ εὗρίσκετο ἄγνοων.

«Ἴδου, εἶπεν ὁ κύριος Λόσπερν, ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὀμιλῶν, ἂν καὶ μετὰ τινος ζωηρότητος, ἰδοὺ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπλήγωσαν ἐδῶ πλησίον, διότι ἐπάδησεν ὡς παιδί ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν κῆπον τοῦ κυρίου. . . πῶς τὸν λέγουσιν αὐτόν; ἐδῶ ὅπισθεν. . . καὶ ἦλθε σήμερον ἐδῶ διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, καὶ πάραυτα συνελήφθη ἀπὸ τὸν νοημονέστατον κύριον ὅπου μᾶς φωτίζει, ὅστις ἐξέθεσεν εἰς σπουδαῖον κίνδυνον τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ παιδίου, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου δύναμαι νὰ πιστοποιήσω.»

Οἱ κύριοι Μπλάδερς καὶ Ντάφ ἐκύτταζαν τὸν κύριον Τζάιλς, ὅστις ἐν ἀμηχανίᾳ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε τὸν Ὀλιβερ, εἶτα τὸν κύριον Λόσπερν, ἀναυδος καὶ καταπεφοβισμένος.

«Δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ το ἀρνηθῆτε, ὑποθέτω; εἶπεν ὁ ἱατρός, κατακλίνων ἡσύχως τὸν Ὀλιβερ.

— Ὅλα τὰ ἔκανα μὲ. . . μὲ καλὸν σκοπὸν, ἀπεκρίνατο ὁ Τζάιλς. Ἐνομίζα μὲ βεβαιό-

τητα πῶς αὐτὸ ἦτο τὸ περι οὗ ὁ λόγος παιδίου· ἀλλέως δὲν θὰ τὸ ἐπείραζα καθόλου· δὲν εἶμαι ἐγὼ σκληρόκαρδος, σέρ!

— Ποῖον παιδίον ἐνομίζετε ὅτι ἦτο; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ντάφ.

— Τὸ παιδίον ἐνὸς τῶν κλεπτῶν, ἀπεκρίνατο ὁ Τζάιλς. Εἶχον ἓνα μαζί των, δι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

— Καὶ ποῖαν γνώμην ἔχετε τώρα; ἠρώτησεν ὁ Μπλάδερς.

— Τώρα; ἡ γνώμη μου; εἶπεν ὁ Τζάιλς, ἰδὼν τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον μετὰ φόβου καὶ τρόμου.

— Νομίζεις ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί τῶν κλεπτῶν, ἀνόητε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπλάδερς.

— Δὲν εἰξεύρω τί νὰ στοχασθῶ εἰς τὴν ψυχὴν μου, δὲν ἠξεύρω, εἶπεν ὁ Τζάιλς σφόδρα τεταραγμένος· δὲν ἠμπορῶ νὰ πάρω ὄρκον.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ποῖα εἶναι ἡ γνώμη σου; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπλάδερς.

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίνατο ὁ ταλαίπωρος Τζάιλς, δὲν πιστεύω νὰ ἦναι αὐτὸ τὸ παιδί· εἶμαι βέβαιος σχεδὸν πῶς δὲν εἶναι αὐτό· εἰξεύρετε καλὰ πῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἦναι αὐτό.

— Εἶναι μεθυσμένος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, σέρ; ἠρώτησεν ὁ Μπλάδερς τὸν ἱατρὸν.

— Τί βλάξ, Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ Ντάφ, ἰδὼν τὸν Τζάιλ περιφρονητικῶς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συντόμου τούτου διαλόγου, ὁ κύριος Λόσμπερν ἐπεθεώρησε τὸν σφυγμὸν τοῦ ἀσθενοῦς· ἀκολούθως ἐγεσθεῖς τῆς ἔδρας ἐν ἧ ἐκάθητο πλησίον τῆς κλίνης, εἶπεν ὅτι, ἂν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι εἶχον ἀκόμη ἀμφιβολίας τινὰς περὶ τοῦ πράγματος, καλὸν θὰ ἦτο ἴσως νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ νὰνακροῖνωσι τὸν Μπρίττλς.

Οὗτοι ἀπεδέξαντο τὴν πρότασιν καὶ μεταβάντες εἰς ἄλλο δωμάτιον, προσεκάλεσαν τὸν Μπρίττλς νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν των. Ὁ θεράπων ἔμως οὗτος διὰ τῶν ἀπαντήσεων του περιερίπλεξεν ἔτι μάλλον τὰ πράγματα· ἐπεσώρευσεν ἀντιφάσεις ἐπὶ ἀντιφάσεων, διεκήρυξεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰναγνωρίσῃ τὸ παιδίον τῶν κλεπτῶν, καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ παρουσιάζωσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· ὅτι ἐπίστευσε πῶς ἦτο ὁ Ὀλιβερ, διότι τὸ εἶπεν ὁ κύριος Τζάιλς· ἀλλ' ὅτι ὁ αὐτὸς κύριος Τζάιλς πρὸ πέντε λεπτῶν ὡμολόγει ἐν τῷ μαγευτικῷ, πῶς ἐφοβεῖτο πολὺ μήπως χωρὶς νὰ το συλλογισθῇ ἔσπευσε νὰ εἶπῃ πράγματα μὴ βεβαιωμένα καλῶς.

Μεταξὺ ἄλλων εὐφυῶν εἰκασιῶν ἀνεκινήθη καὶ τὸ ζήτημα ἂν πράγματι ὁ κύριος Τζάιλς ἐπλήρωσέ τινα· ἐξήτασαν τὸ ἄλλο πιστόλιον καὶ εὗρον ὅτι ἦτο γεμισμένον μόνον μὲ πυρίτιδα καὶ ὀλίγα χαρτιά. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη μεγίστην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν εἰς πάντας ἐκ-

τὸς τοῦ ἱατροῦ, ὅστις πρὸ δέκα λεπτῶν μόλις εἶχεν ἐξαγάγει τὴν σφαῖραν· ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐνεποίησεν τοσαύτην ἐντύπωσιν, ὅσην εἰς τὸν κύριον Τζάιλς, ὅστις ἐπὶ πολλὰς ὥρας βασιανίζομενος ὑπὸ τῆς σκέψεως ὅτι ἐπλήρωσεν ἓνα τῶν ὁμοίων του, ἀνεκουφίσθη μεγάλως καὶ μετὰ ζέσεως ἠσπάσθη τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ πιστόλιον δὲν ἦτο γεμάτον. Τέλος οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, μὴ σκεπτόμενοι πλέον περὶ τοῦ Ὀλιβερ, κατέλιπον ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν πάρεδρον τοῦ Τσέρτσου καὶ ἀπῆλθον, ὑποσχεθέντες νὰ ἐπανεέλθωσι τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν πρῶταν.

Τὴν πρῶταν τῆς ἐπομένης ἡμέρας διεδόθη ἡ φήμη ὅτι δύο ἄνδρες καὶ ἓν παιδίον, περὶ ὧν πολλὰ ὑπῆρχον ὑποψαίαι, συνελήφθησαν ἐν Κίγξτον. Πάραυτα οἱ κύριοι Μπλάδερς καὶ Ντάφ ἔτρεξαν ἐκεῖ. Ἐξετάσαντες δὲ τὸ πρᾶγμα ἀνεκάλυψαν ὅτι πᾶσαι αἱ ὑπόνοιαι ἐστηρίζοντο ἐπὶ ἐνὸς μόνον τεκμηρίου, ὅτι δηλαδή οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ὑποπτοὶ εὐρέθησαν κοιμώμενοι ἐν ὑπαίθρῳ ἐπὶ σωροῦ χόρτου· καὶ εἶναι μὲν ἀναμφιβόλως ἔγκλημα τοῦτο, μὴ συνεπαγόμενον ὅμως φυλάκισιν, οἱ δὲ ἀγγλικοὶ νόμοι, νόμοι φιλόανθρωποι καὶ ἐλεήμονες, ἐν ἑλλείψει ἄλλων τεκμηρίων τὴν ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτέρευσιν ἐνὸς ἢ πλείονων ἀνθρώπων δὲν θεωροῦσιν ἐπαρκῆ ἀπόδειξιν ὅπως καταδικάσωσιν εἰς θανατικὴν ποινὴν αὐτοὺς ὡς ἐνόχους κλοπῆς διὰ ῥήξεως. Ὅθεν οἱ κύριοι Μπλάδερς καὶ Ντάφ ἐδέησε νὰπέλθωσιν ὡς ἦλθον.

Ἐν συντομίᾳ, μετὰ νεωτέρας ἐρεύνας καὶ μακρὰς διαπραγματεύσεις, ἐγένετο δεκτὸν ἡ κυρία Μαυιλάη καὶ ὁ κύριος Λόσμπερν νὰ ἐγγυηθῶσι περὶ τοῦ Ὀλιβερ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε καταζητηθῇ παρὰ τῆς δικαιοσύνης. Ὁ Μπλάδερς καὶ ὁ Ντάφ, φιλοδωρηθέντες μὲ ὀλίγας λίβρας στεργίνας, ἐπανῆλθον εἰς Λονδίνον, διαφωνοῦντες οὐκ ὀλίγον πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὰς γνώμας περὶ τῆς συμβάσεως ἀποπειράς. Σταθμίσαντες ἐμβριθῶς τὰ γεγονότα, ὁ μὲν Ντάφ ἔκλιεν εἰς τὴν γνώμην ὅτι τὴν ἀπόπειραν διέπραξεν ἡ συμφορὰ Πέτ, ὁ δὲ Μπλάδερς τὸν αὐτὸν ἔνοχον ταύτης ἐθεώρει τὸν περιλάλητον Κόνκυ Τσίγκουηντ.

Βαθμηδὸν ἡ κατάστασις τοῦ Ὀλιβερ ἐβεβλιωτοῦτο, διὰ δὲ τῶν φιλοστόργων φροντίδων τῆς κυρίας Μαυιλάη, τῆς Ῥόζας καὶ τοῦ ἐξαίρετου κυρίου Λόσμπερν, ἀνεκτῆσατο τὴν ὑγίειαν. Ἐὰν δεήσεις ἔνθερμοι καρδίας ἐκχειρίζουσι ἐξ εὐγνωμοσύνης εἰσακούωνται ἐν τῷ οὐρανῷ—καὶ τίνες ἄλλαι δεήσεις μάλλον τούτων πρέπει νὰ εἰσακούωνται;—αἱ εὐχαὶ τοῦ ὀρφανοῦ θὰ ἐπέσυραν τὴν εὐλογίαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργετῶν του καὶ θὰ ἐνέπλησαν αὐτὴν γαλήνης καὶ εὐδαιμονίας.

*Ἐπιταὶ συνέχεται.

**Π

Ὁ σοφὸς βιβλιοφύλαξ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου τοῦ Α', Δουβάλ, ἀπεκρίνετῶ πολλὰκις